Lietas Nr. C73629822
CA-0096-26/7
ECLI:LV:ZAT:2026:0430.C73629822.16.S

**Zemgales apgabaltiesa**

**SPRIEDUMS**

Latvijas Republikas vārdā

Jelgavā 2026. gada 30. aprīlī

Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Inguna Casno, tiesnese Anita Misiuna, tiesnesis Aigars Sniedzītis,

ar tiesas sēdes sekretāri Annu Goļcu

piedaloties prasītājas pārstāvei zvērinātai advokātei Ievai Azandai un atbildētāja pārstāvim zvērinātam advokātam Reinim Grandānam

atklātā tiesas sēdē, videokonferences režīmā *Microsoft Teams*platformā, izskatīja civillietu /Nosaukums A/ prasībā pret /Persona A/ par līgumsoda piedziņu sakarā ar /Nosaukums A/ apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2025. gada 10. decembra spriedumu.

## Aprakstošā daļa

[1] Prasītāja /Nosaukums A/ (pirms nosaukuma maiņas /Nosaukums AA/) iesniedza prasības pieteikumu pret atbildētāju /Persona A/ par līgumsoda piedziņu kurā, pamatojoties uz Komerclikuma 34. pantu un Civillikuma 1520., 1521., 1587., 1716. – 1720., 1756., 1759. pantu, lūdz piedzīt no atbildētāja līgumsodu 56 914,88 EUR un atzīt prasītājai tiesības saņemt likumiskos 6 % gadā līdz sprieduma izpildei.

Prasība pamatota ar šādiem apstākļiem.

[1.1] 2014. gada 17. martā starp /Persona B/ (pēc uzvārda maiņas /Uzvārds/) un /Persona A/ tika noslēgts /Nosaukums B/ dalībnieku līgums (turpmāk – Līgums).

2017. gada 24. janvārī /Nosaukums B/ pievienojās Līgumam, iegūstot patstāvīgas tiesības prasīt tā izpildi.

2022. gada 17. martā ar cesijas līgumu prasījuma tiesības nodotas prasītājai.

[1.2] Līguma 4.5. punkts noteic, ka pēc dalības izbeigšanas sabiedrībā atbildētājam trīs gadus aizliegts sadarboties ar /Nosaukums B/ esošajiem vai bijušajiem klientiem un partneriem, paredzot līgumsodu 20 000

LVL par katru pārkāpumu.

Atbildētājs no 2013. gada 25. jūnija līdz 2016. gada 16. novembrim bija /Nosaukums B/ dalībnieks, no 2013. gada 25. jūnija līdz 2016. gada 16. septembrim valdes loceklis un no 2013. gada 28. jūnija līdz 2016. gada 8. jūnijam darbinieks.

Līdz ar to ar 2016. gada 16. novembri atbildētājs izbeidza dalību sabiedrības saimnieciskajā darbībā.

[1.3] 2016. gada 20. oktobrī tika reģistrēta /Nosaukums C/, kuras vienīgais dalībnieks un valdes loceklis ir atbildētājs.

/Nosaukums B/ kļuva zināms, ka /Nosaukums C/ uzsāka sadarbību ar /Nosaukums B/ partneriem, t.i., 2017. gada februārī ar Kambodžas uzņēmumu /Nosaukums D/, savukārt 2017. gada aprīlī ar Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/.

Atbildētājam kā /Nosaukums B/ bijušajam dalībniekam, valdes loceklim un darbiniekam nepārprotami bija zināms fakts, ka minētie uzņēmumi ir /Nosaukums B/ sadarbības partneri.

Ar šo rīcību atbildētājs pārkāpa Līguma 4.5. punktu, tādēļ ir pamats piedzīt līgumsodu 56 914,88 EUR.

[1.4] 2016. gada 18. oktobrī atbildētājam nosūtīts atgādinājums par Līguma spēkā esamību un pienākumu ievērot tā noteikumus, uz kuru iebildumi netika saņemti.

2021. gada 10. maijā, 19. augustā un 22. novembrī atbildētājam nosūtītas pretenzijas ar aicinājumu labprātīgi samaksāt līgumsodu.

Atbildētājs 2021. gada 24. maijā sniedza atbildi, lūdzot iesniegt pierādījumus, kuri vēlāk tika nosūtīti, taču turpmāki iebildumi netika saņemti un līgumsods netika samaksāts.

[1.5] Papildus norāda, ka ar spēkā stājušos nolēmumu civillietā Nr. C15141217 jau tikuši izvērtēti jautājumi par atbildētāja ar Līgumu uzņemto saistību raksturs, būtība un pienākums Līguma noteikumus ievērot, tajā skaitā, samaksāt līgumsodu Līguma 4.5. punkta pārkāpuma gadījumā.

[1.6] Vienlaikus prasībā ietverts pieteikums par prasības nodrošināšanu.

[2] Ar Zemgales rajona tiesas tiesneses 2022. gada 15. novembra lēmumu pieteikums par prasības nodrošināšanu apmierināts, ierakstot ķīlas tiesību atzīmi uz atbildētājam piederošo 1/3 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Adrese /, kadastra numurs /Kadastra numurs/, nosakot, ka prasības nodrošinājums sniedzas līdz summai 56 914,88 EUR.

[3] Lietā saņemti atbildētāja paskaidrojumi, kuros prasība netiek atzīta.

[3.1] Paskaidrojumos plaši aprakstīti Līguma noslēgšanas apstākļi un atbildētāja viedoklis par Līguma 4.5. punktā ietverto konkurences ierobežojumu. Proti, atbildētāja ieskatā konkurences ierobežojums ir prettiesisks un pretrunā Konkurences likuma 11. pantam, ko apliecina arī Konkurences padomes atzinums, ka līguma 4.5. punktā ietvertais ierobežojums satur horizontālas vienošanās par klientu sadali pazīmes un ir aizliegts no noslēgšanas brīža.

[3.2] Atbildētājs ir izpildījis Līguma 4.5. punktā noteikto pienākumu nodot sabiedrībai visu informāciju un datus. Viņa rīcībā neatrodas nekāda informācija par sabiedrības bijušajiem vai esošajiem klientiem un sadarbības partneriem.

[3.3] /Nosaukums C/ nav nedz uzsākusi sadarbību, nedz noslēgusi darījumus ne ar /Nosaukums D/, ne Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/. Prasībai pievienotās e-pasta sarakstes apliecina informācijas apmaiņu, nevis darījuma noslēgšanas faktu. Minētais atzīts Zemgales rajona tiesas 2018. gada 27. jūlija un Zemgales apgabaltiesas 2021. gada 5. augusta spriedumā lietā Nr. C15141217.

[3.4] Atbildētājs uzskata, ka nav konstatējams neviens apstāklis, kura rezultātā viņam rastos pienākums maksāt Līguma 4.5. punktā norādīto līgumsodu. Nav pierādīts, ka sabiedrība laikā, kad atbildētājs bija sabiedrības dalībnieks un valdes loceklis, veica darījumus ar /Nosaukums D/ un Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/; ka /Nosaukums C/ ir uzsākusi sadarbību, t.i., veikusi darījumus ar šiem uzņēmumiem. Prasītāja nav norādījusi tādu atbildētāja rīcību, kur atbildētājs būtu pārvilinājis sev par labu kādu sabiedrības klientu vai partneri, kā rezultātā sabiedrība tos būtu zaudējusi. Prasītāja nav norādījusi, ka sabiedrībai būtu radušies kādi zaudējumi. Prasība balstīta tikai uz konkurences ierobežojuma formālu piemērošanu, nevis uz klientu pārvilināšanu, negodīgu konkurenci vai komercnoslēpuma izmantošanu.

[4] Ar Zemgales rajona tiesas 2025. gada 10. decembra spriedumu prasība noraidīta. Noraidot prasību no prasītājas atbildētāja labā piedzīti ar lietas vešanu saistītie izdevumi 1425 EUR, savukārt valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 9 EUR.

Spriedumā norādīti šādi motīvi.

[4.1] Prasītāja uz 2022. gada 17. martā noslēgta cesijas līguma pamata ieguvusi prasījuma tiesības, kas izriet no Līguma. /Nosaukums B/ tam pievienojusies 2017. gada 24. janvārī.

Ar 2016. gada 18. oktobri (tā spriedumā) atbildētājs pārtraucis dalību un jebkādu iesaisti /Nosaukums B/ saimnieciskajā darbībā.

/Nosaukums C/ dibināta 2016. gada 20. oktobrī, tā vienīgais dalībnieks un valdes loceklis ir atbildētājs. Sabiedrība likvidēta 2024. gada 14. martā.

[4.2] Prasot līgumsodu par Līguma 4.5. punkta pārkāpumu no atbildētāja, prasītājai tas jāpierāda.

Ar 2021. gada 7. maija pretenziju atbildētājam paziņots, ka viņam ir pienākums samaksāt līgumsodu. Atbildētāja pretargumenti, ka norādāms pārkāpums, kā arī pierādījumi, kas to apliecina, ir pamatoti. Pēc viņa iebildumiem, prasītāja nav pierādījusi, ka būtu atbildētājam nosūtījusi vai citādi darījusi zināmu, kādi tieši pierādījumi pierāda viņa izdarītu Līguma pārkāpumu.

/Nosaukums B/ valdes locekļa 2022. gada 10. novembrī taisīta izziņa apliecina, ka Kambodžas uzņēmums /Nosaukums D/ un Gruzijas uzņēmums /Nosaukums E/ bija tās sadarbības partneri gan uz 2016. gada 16. novembri, gan 2017. gada februārī un aprīlī.

Pavadzīmes, sarakste un konta pārskats pierāda /Nosaukums B/ darījumus ar /Nosaukums D/. 2016. gada 18. martā, 27. aprīlī, 18. maijā un darījumus ar Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/ 2017. gada 29. augustā, 1. septembrī, 2. novembrī.

[4.3] Prasītāja, lai pierādītu atbildētāja pieļautu Līguma 4.5. punkta pārkāpumu, norāda uz /Nosaukums C/ sadarbību ar minētajiem uzņēmumiem.

Pirmās instances tiesa par pamatotiem atzinusi atbildētāja pretargumentus, ka izziņa, kas apliecina sadarbības partnerus nav pietiekams pierādījums, lai pušu strīdā atzītu to kā pierādītu faktu. Savukārt elektroniskā pasta sarakste nav atzīstama par atbildētāja vai viņam piederoša uzņēmuma sadarbības uzsākšanu ar /Nosaukums B/ sadarbības partneriem, tāpēc nerada viņam pienākumu maksāt līgumsodu. Sarakste ir bezpriekšmetiska.

Sadarbība starp komersantiem notiek nolūkā gūt peļņu. Piemēram, kā oferte un akcepts, jeb darījuma noslēgšana. Tā ir kā aksioma komercdarbībā.

Atbildētājs iesniedzis pierādījumus no banku iestādēm apliecinot, ka /Nosaukums C/ nav bijuši darījumi ar Kambodžas uzņēmumu /Nosaukums D/ un Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/.

Novērtējot liecinieka /Persona C/ liecības atzīstams, ka prasītāja nav pierādījusi, ka 2017. gada februārī /Nosaukums C/ uzsāka sadarbību zāļu tirdzniecības jomā ar Kambodžas uzņēmumu /Nosaukums D/ un 2017. gada aprīlī ar Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/. Tādēļ prasība noraidāma pilnīgi.

[4.4] Apsverot atbildētāja pārstāvja tiesu debašu runā izvirzīto argumentu par noilgumu, saskaņā ar Komerclikuma 389., 406. pantu, Civillikuma 1896. pantu, kas var būt patstāvīgs pamats prasības noraidīšanai, norādams, ka Līgums, kas noslēgts starp sabiedrības diviem dalībniekiem, kas ir fiziskas personas, nav vērtējams kā komercdarījums tā klasiskajā izpratnē.

Tomēr, kopš 2017. gada 24. janvāra, kad /Nosaukums B/ kā tās dalībniece pievienojās Līgumam, secināms, ka tā ir vērtējama kā komersants un Līgums no tā laika var tikt vērtēts kā komercdarījums Komerclikuma izpratnē.

Pretenziju par Līguma 4.5. punkta pārkāpumu /Nosaukums B/ atbildētājam nosūtījusi 2021. gada 7. maijā. Tādējādi prasījumam, saistītam ar to, ka 2017. gada februārī /Nosaukums C/ uzsāka sadarbību zāļu tirdzniecības jomā ar Kambodžas uzņēmumu /Nosaukums D/, noilgums iestājies 2020. gada 1. martā, bet prasījumam, ka 2017. gada aprīlī uzsākta sadarbība ar Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/, noilgums iestājies 2020. gada 1. maijā.

Līdz ar to, pretenzija nosūtīta pēc tam, kad saskaņā ar Komerclikuma 406. pantu bija iestājies noilgums, tādēļ tā nepārtrauc tā tecējumu.

Tā kā debašu runa, pēc tās mērķa, ir lietas dalībnieka vērtējums par lietas izskatīšanā noskaidrotajiem apstākļiem, piemērojamām tiesību normām, pirmās instances tiesa atzinusi, ka šajā gadījumā ir pieļaujama atsaukšanās uz noilgumu. Ar repliku prasītājas pārstāvei bija nodrošināta tiesība izteikt savus apsvērumus un pretargumentus, ko viņa neizmantoja.

Noilguma iestāšanās ir patstāvīgs pamats prasības noraidīšanai.

Pārējiem argumentiem un apsvērumiem nav būtiskas vai izšķirošas nozīmes strīda izšķiršanā, tādēļ tiesa tos atsevišķi neapspriež.

[5] Par Zemgales rajona tiesas 2025. gada 10. decembra spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza prasītāja, lūdzot prasību apmierināt.

Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[5.1] Tiesa ir nepareizi konstatējusi faktus, kļūdaini novērtējusi pierādījumus un sniegusi nepareizu juridisko vērtējumu, nepamatoti noraidot prasību par līgumsoda 56 914,88 EUR piedziņu.

Lietā ir iesniegti pierādījumi par Līguma 4.5. punktā noteiktā konkurences aizlieguma pārkāpumu, tostarp e-pasta sarakste un banku dokumenti, kas apliecina iespējamu atbildētāja uzņēmuma sadarbību ar Kambodžas un Gruzijas uzņēmumiem 2017. gadā. Tiesa nepamatoti atzinusi, ka šie pierādījumi nav pietiekami.

Tāpat tiesa nepamatoti atteikusies izprasīt pilnus bankas kontu izrakstus, vienlaikus pieņemot atbildētāja iesniegtās banku izziņas, tādējādi pārkāpjot pušu procesuālās vienlīdzības principu. Prasītāja uzsver, ka pierādīšana iespējama arī ar netiešiem pierādījumiem un tie jāvērtē kopsakarā.

Papildus norādīts, ka liecinieka sniegtās liecības bijušas pretrunīgas un tiesa nav pienācīgi izvērtējusi šo pretrunu nozīmi, pārkāpjot pierādījumu brīvas vērtēšanas principu.

[5.2] Nepiekrīt tiesas secinājumam, ka Līgums uzskatāms par komercdarījumu un tādēļ piemērojams trīs gadu noilguma termiņš.

Līgums sākotnēji noslēgts starp fiziskām personām un nav bijis komercdarījums. Vēlāka komersanta pievienošanās līgumam vai cesijas līguma noslēgšana nemaina līguma civiltiesisko raksturu. Civillikums neparedz darījuma “pārkvalificēšanu” par komercdarījumu.

Tādēļ konkrētajā lietā piemērojams vispārējais 10 gadu noilguma termiņš, un prasījums nav noildzis.

[6] Atbildētājs paskaidrojumos par apelācijas sūdzību norāda, ka prasītāja nav pierādījusi vienu no būtiskākajiem priekšnoteikumiem – ka Kambodžas uzņēmums /Nosaukums D/ un ar Gruzijas uzņēmums

/Nosaukums E/ vispār ir sabiedrības klienti (sadarbības partneri).

Ne prasības pieteikumā, ne citos lietā iesniegtajos dokumentos prasītāja nav norādījusi pat šo uzņēmumu identifikācijas datus – reģistrācijas numuru un juridisko adresi. Tādējādi nav iespējams konstatēt konkrētu tiesību subjektu, ar kuriem sabiedrībai it kā pastāvējušas tiesiskās attiecības.

Vēl jo vairāk – prasītāja nav pierādījusi pašu tiesisko attiecību pastāvēšanu starp sabiedrību un minētajiem uzņēmumiem, tostarp attiecīgajā laika periodā, kad atbildētājs bija sabiedrības darbinieks un valdes loceklis. Citiem vārdiem sakot, nav pierādīts sākotnējais fakts, uz kura balstīts prasījums.

Ņemot vērā, ka nav pierādīta sabiedrības tiesisko attiecību pastāvēšana ar konkrētiem klientiem, šo klientu identitāte, attiecīgo attiecību pastāvēšana konkrētajā laika periodā, prasītāja nav pierādījusi atbildētāja prettiesisku Līguma 4.5. punkta pārkāpumu un viņa vainojamību.

Līdz ar to pastāv pamats prasību noraidīt pilnībā, bet pirmās instances spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams.

[7] Tiesas sēdē prasītājas pārstāve prasību un apelācijas sūdzību uzturēja atbilstoši tajās norādītajiem argumentiem un pamatiem, lūdza prasību apmierināt.

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē apelācijas sūdzību un prasību neatzina, uzturēja lietā iesniegtos rakstveida paskaidrojumus.

**Motīvu daļa**

[8] Noklausījusies pušu pārstāvju paskaidrojumus, novērtējusi apelācijas sūdzības argumentus un pierādījumus lietā, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzība un prasība noraidāmas.

[9] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426. panta pirmās daļas noteikumiem apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā.

Prasītāja pirmās instances tiesas spriedumu pārsūdzējusi pilnā apmērā, līdz ar to lieta izskatāma pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību celtās prasības apjomā.

[10] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 430. panta trešās daļas nosacījumiem fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Lietā nav strīda par šādiem pušu norādītiem un pirmās instances tiesas konstatētiem faktiem.

[10.1] 2014. gada 17. martā starp /Persona B/ (pēc uzvārda maiņas /Uzvārds/) un /Persona A/ noslēgts Līgums, kura 4.5. punktā atbildētājam noteikts aizliegums pēc dalības izbeigšanas sabiedrībā trīs gadus sadarboties ar /Nosaukums B/ esošajiem vai bijušajiem klientiem un partneriem, paredzot līgumsodu 20 000 LVL par katru pārkāpumu.

[10.2] 2017. gada 24. janvārī /Nosaukums B/ pievienojās Līgumam, iegūstot patstāvīgas tiesības prasīt tā izpildi.

[10.3] Ar 2022. gada 17. marta cesijas līgumu prasījuma tiesības, kas izriet no Līguma, nodotas prasītājai.

[10.4] Atbildētājs no 2013. gada 25. jūnija līdz 2016. gada 16. novembrim bija /Nosaukums B/ dalībnieks, no 2013. gada 25. jūnija līdz 2016. gada 16. septembrim valdes loceklis un no 2013. gada 28. jūnija līdz 2016. gada

8. jūnijam darbinieks. Ar 2016. gada 16. novembri atbildētājs izbeidza dalību sabiedrības saimnieciskajā darbībā.

[10.5] 2016. gada 20. oktobrī Komercreģistrā reģistrēta /Nosaukums C/, kuras vienīgais dalībnieks un valdes loceklis bija atbildētājs.Sabiedrība likvidēta 2024. gada 14. martā.

[10.6] 2016. gada 18. oktobrī atbildētājam nosūtīts atgādinājums par Līguma spēkā esamību un pienākumu ievērot tā noteikumus, uz kuru iebildumi netika saņemti.

Savukārt 2021. gada 10. maijā, 19. augustā un 22. novembrī atbildētājam nosūtītas pretenzijas ar aicinājumu labprātīgi samaksāt līgumsodu.

Atbildētājs 2021. gada 24. maijā sniedza atbildi, lūdzot iesniegt pierādījumus, kas pamato pretenzijā izvirzītās prasības.

Prasītāja 2021. gada 19. augustā sniegusi atbildi, kuras pielikumā nosūtīta e-pasta sarakste, kas apliecinot faktu, ka Gruzijas uzņēmums /Nosaukums E/ bija /Nosaukums B/ sadarbības partneris un, ka /Nosaukums C/ uzsācis sadarbību ar šo uzņēmumu.

[11] Apelācijas sūdzībā minētie argumenti neatspēko pirmās instances tiesas spriedumā izdarītos secinājumus un nedod pamatu pušu strīdu izšķirt atšķirīgi šādu apsvērumu dēļ.

[11.1] Apelatores ieskatā pirmās instances tiesa nepamatoti atzinusi, ka lietā iesniegtie pierādījumi, tostarp e-pasta sarakste un banku dokumenti, kas apliecina iespējamu atbildētāja uzņēmuma sadarbību ar Kambodžas un Gruzijas uzņēmumiem 2017. gadā, nav pietiekami Līguma 4.5. punktā noteiktā konkurences aizlieguma pārkāpuma konstatēšanai.

Atbilstoši Līguma 4.5. punktā noteiktajam atbildētājam, tajā skaitā, noteikts aizliegums pēc dalības izbeigšanas sabiedrībā trīs gadus sadarboties ar /Nosaukums B/ esošajiem vai bijušajiem klientiem un partneriem, paredzot līgumsodu 20 000 LVL par katru pārkāpumu.

[11.1.1] Civilprocesa likuma 96. panta otrā daļa noteic, ka fakti, kas nodibināti ar likumīgā spēkā stājušos spriedumu vienā civillietā, nav no jauna jāpierāda, iztiesājot citas civillietas, kurās piedalās tās pašas puses.

Izskatot civillietu Nr. C15141217 /Nosaukums B/ prasībā pret /Persona A/ par līgumsoda piedziņu un /Persona A/ pretprasībā par Līguma atzīšanu par spēkā neesošu daļā un izvērtējot Līguma 4.5. punktā noteiktās pušu saistības,ar spēkā stājušos Zemgales apgabaltiesas 2021. gada 5. augusta spriedumu atzīts, ka puses Līgumā ietvērušas plašu aizliegumu atbildētājam veikt jebkādu profesionālo darbību saistībā ar sabiedrības klientiem, tomēr līgumsodu puses paredzējušas tikai par gadījumiem, kad šī Līgumā noteiktā aizlieguma pārkāpšana rezultējusies ar sadarbību ar sabiedrības klientu. Par sadarbības uzsākšanu Līguma 4.5. punkta izpratnē ir uzskatāma tādu tiesisko attiecību nodibināšana starp atbildētāju vai viņa pārstāvēto uzņēmumu un prasītājas esošo vai bijušo klientu vai sadarbības partneri, uz kuru pamata vienai no pusēm ir jāizdara par labu otrai pusei kāda zināma darbība, kam ir mantiska vērtība.

Savukārt ar Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 10. oktobra spēkā stājušos spriedumu civillietā Nr. C33288622 atzīts, ka Līguma 4.5. punktā noteiktais konkurences ierobežojums neaizliedz atbildētājam strādāt zāļu vairumtirdzniecības nozarē un ienākumu gūšanai izmantot savas profesionālās zināšanas un pieredzi šajā nozarē, bet paredz noteiktu laiku, t.i., trīs gadus ievērot aizliegumu attiecībā uz sadarbību ar /Nosaukums B/ esošajiem vai bijušajiem sadarbības partneriem un klientiem.

Līdz ar to lietā nepastāv strīds par Līguma 4.5. punktā noteiktā līgumsoda samaksas pienākuma iztulkojumu un prasītājai, lūdzot piedzīt no atbildētāja līgumsodu, jāpierāda, ka atbildētājs pieļāvis pārkāpumus, kas izraisījis tādas sekas kā negodīgu konkurenci, uzsākot sadarbību ar prasītājas klientiem vai sadarbības partneriem, izmantojot informāciju, kuru atbildētājs ieguvis, būdams prasītājas dalībnieks un valdes loceklis.

[11.1.2] Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā, pretēji atbildētāja viedoklim, nav pamata apšaubīt, ka Kambodžas uzņēmums /Nosaukums D/ un Gruzijas uzņēmums /Nosaukums E/ bija /Nosaukums B/ sadarbības partneri gan uz 2016. gada 16. novembri, gan 2017. gada februārī un aprīlī.

Kā vairākkārt savos nolēmumos uzsvēris Senāts, lai noskaidrotu lietas patiesos apstākļus, fakti ir jāvērtē to kopumā, nevis izolēti. Atsevišķi fakti, izrauti no kopsakarības, zaudē pierādījuma spēku *(sk. Senāta 2020. gada 30. jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-94/20 (C33757416) 7.3. punktu, 2020. gada 10. septembra sprieduma lietā Nr. SKC-213/20 (C69197618) 5.1. punktu, 2021. gada 30. septembra sprieduma lietā Nr. SKC-209/21 (C30626919) 9. punktu).*

Vērtējot lietā iesniegtajā /Nosaukums B/ valdes locekļa 2022. gada 10. novembra izziņā, pavadzīmēs, e-pasta sarakstē un /Nosaukums B/ konta pārskatos norādīto informāciju, neskatoties uz to, ka minētajos dokumentos nav norādīti /Nosaukums D/identifikācijas dati, t.i., reģistrācijas numurs un juridiskā adrese, Civillietu tiesas kolēģija secina, ka visu minēto apstākļu kopumā ir saskatāmas savstarpējas sakarības, kas nevar izraisīt šaubas par /Nosaukums B/ darījumiem ar /Nosaukums D/. 2016. gada 18. martā, 27. aprīlī, 18. maijā un ar Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/ 2017. gada 29. augustā, 1. septembrī, 2. novembrī.

[11.1.3] Vērtējot prasītājas iesniegtos pierādījumus, kas tās ieskatā pamato prasību, t.i., e-pasta sarakstes un banku dokumentus, Civillietu tiesas kolēģija norāda šādus argumentus.

No lietā iesniegtās 2017. gada 28. aprīļa un 4. maija e-pasta sarakstes starp Gruzijas uzņēmuma /Nosaukums E/pārstāvi /Persona D/ (/E-Pasts /) un /Nosaukums B/darbinieci /Persona E/ (/E-Pasts /) izriet, ka starp uzņēmumiem notiek sarakste par jauna līguma noslēgšanu un pasūtījuma veikšanu, kuras ietvaros Gruzijas uzņēmums norāda, ka nesen saņēmis labākus cenu piedāvājumus no Latvijas uzņēmuma /Nosaukums C/.

Savukārt no 2017. gada 27. februāra e-pasta sarakstes starp /Nosaukums B/ /amats/ /Persona F/ (/E-Pasts /) un SKMS pārstāvi /Persona G/ (/E-Pasts /) izriet, ka /Persona F/ jautā/Persona G/vai viņa uzņēmums sadarbojas ar /Persona A/ vai viņa uzņēmumu /Nosaukums C/, uz ko /Persona G/ atbild "Jā, es saņēmu no viņa piedāvājumu".

Pirmās instances tiesa pamatoti norādījusi un Civillietu tiesas kolēģija tam pilnībā pievienojas, ka lietā iesniegtā e-pasta sarakste nepierāda atbildētāja vai viņa uzņēmuma /Nosaukums C/ sadarbību ar prasībā norādītajiem uzņēmumiem. Proti, e-pasta sarakste starp uzņēmumiem informācijas iegūšanas, konkrēta produkta pieejamības un cenas noskaidrošanas nolūkā, nav uzskatāma par sadarbību Līguma 4.5. punkta izpratnē, ja tās rezultātā starp konkrētajiem uzņēmumiem nav noslēgts darījums, kas rada tiesības vai pienākumus attiecībā vienam pret otru.

Šādas atziņas paustas arī 2021. gada 5. augusta Zemgales apgabaltiesas spriedumā lietā Nr. C15141217.

Tāpat par nepamatotu atzīstams apelācijas sūdzībā norādītais, ka par atbildētāja un minēto uzņēmumu sadarbību liecina arī bankas kontu izraksti, kas pievienoti prasītājas 2023. gada 12. jūnija atsauksmes pielikumā un dokumenti, kas pievienoti prasītājas 2025. gada 2. jūnija lūgumam, jo minētie dokumenti apliecina prasītājas sadarbību ar minētajiem uzņēmumiem, nevis atbildētāja vai /Nosaukums C/.

[11.1.4] Atbildētājs, iebilstot prasībai, iesniedzis AS "SEB banka" izziņu no kuras izriet, ka laika periodā no 2016. gada 12. oktobra līdz 2019. gada 15. jūlijam /Nosaukums C/ norēķinu kontā nav bijuši ienākošie un/vai izejošie maksājumi uzņēmumiem ar nosaukumu /Nosaukums D/ un /Nosaukums E/.

Attiecīgi Valsts ieņēmumu dienesta 2025. gada 25. jūlija atbildē "Par informācijas sniegšanu lietā Nr. C73629822" norādīts, ka /Nosaukums C/ nav deklarējusi darījumus ar prasībā minētajiem uzņēmumiem, t.sk. nav noformējusi muitas deklarācijas par šiem uzņēmumiem laika periodā no 2016. gada 18. oktobra līdz 2019. gada 17. oktobrim.

Apelācijas sūdzībā norādītais, ka bankas izziņa apliecina vienīgi to, ka bankas sistēmās nav identificēti tieši maksājumi ar konkrēti nosauktiem uzņēmumiem, taču tas neizslēdz iespēju, ka norēķini ir notikuši caur starpniekiem vai maksājumi veikti citām juridiskām personām, kas pārstāv uzņēmuma /Nosaukums D/ vai /Nosaukums E/ intereses, Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā ir apelatores subjektīvs viedoklis, kas neapliecinās ar citiem pierādījumiem lietā.

Juridiskajā literatūrā galvenais kritērijs pierādījumu vērtēšanā ir to ticamības noteikšana, kas savukārt jāsaprot kā pierādījumu atbilstības objektīvajai realitātei, lietas faktiskajiem apstākļiem noteikšana (sk. A. Līcis. *Prasības tiesvedība un pierādījumi. Prof.* K.Torgāna *zinātniskajā redakcijā. Mācību līdzeklis tiesību zinātņu studentiem.- Rīga:* Tiesu nama aģentūra, *2003, 78. lpp.*).

Līdz ar to, pretēji apelatores viedoklim, pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka lietā iesniegtie pierādījumi neapliecina atbildētāja uzņēmuma /Nosaukums C/sadarbību ar Kambodžas uzņēmumu /Nosaukums D/ un

Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/ 2017. gadā un nav pietiekami Līguma 4.5. punktā noteiktā konkurences aizlieguma pārkāpuma konstatēšanai.

[11.2] Apelatores ieskatā pirmās instances tiesa pārkāpusi pušu procesuālās vienlīdzības principu, jo nepamatoti atteikusies izprasīt /Nosaukums C/ pilnus bankas konta izrakstus, vienlaikus pieņemot atbildētāja iesniegtās banku izziņas.

Civillietu tiesas kolēģija minēto viedokli atzīst par nepamatotu un pilnībā pievienojas pirmās instances tiesas 2023. gada 11. jūlija lēmuma, ar kuru noraidīts lūgums par bankas kontu izdruku pieprasīšanu, motivācijai.

[12.2.1] Civilprocesa likuma 9. pantā noteikts, ka pusēm ir vienlīdzīgas procesuālās tiesības. Tiesa nodrošina pusēm vienādas iespējas izmantot tām piešķirtās tiesības savu interešu aizsardzībai.

Minētajā normā nostiprinātais procesuālās līdztiesības princips ir būtisks tiesību uz taisnīgu tiesu elements un vienlaikus arī tiesiskās vienlīdzības principa īpaša izpausme (*sk.* Grabenwarter C. *Europäische Menschenrechtskonvention. München:* C.H.Beck, *2005, S.310; Satversmes tiesas 2010. gada 30. marta sprieduma lietā Nr.2009-85-01 12. punktu*). Lietas izskatīšanas procesā tā dalībnieku tiesībām ir jābūt taisnīgi līdzsvarotām, proti, katram ir jābūt nodrošinātām adekvātām iespējām izmantot procesuālos līdzekļus, proti, neesot nepamatoti nostādītam nelabvēlīgākā stāvoklī kā citi procesa dalībnieki (*sk. Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Autoru kolektīvs prof.* R.Baloža *zinātniskā vadībā. – Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2011, 135.lpp.*).

[12.2.2] Prasītāja lūgusi tiesu izprasīt no AS "SEB banka" likvidētās /Nosaukums C/ pilnu bankas norēķinu konta izrakstu par periodu no 2016. gada 12. oktobra līdz 2019. gada 15. jūlijam uzskatot, ka maksājumus /Nosaukums D/ un /Nosaukums E/ vārdā varēja veikt citas saistītās personas un saistītie un/vai koncernā ietilpstošie uzņēmumi. Kā piemēru minot to, ka sadarbības ietvaros starp /Nosaukums D/ un /Nosaukums B/ maksājumus ir veicis /Persona G/.

Analoģisku lūgumu prasītāja pieteikusi arī apelācijas sūdzībā.

Nenoliedzami Civilprocesa 93. panta otrajā daļā un 112. panta pirmajā daļā paredzētās iespējas lūgt pieprasīt pierādījumus ir būtiskas lietas dalībnieka tiesības, vienlaikus Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka /Nosaukums C/ pilna bankas konta pārskata pieprasīšana par norādīto laika periodu ir acīmredzami nesamērīga un nepamatota.

Civilprocesa likuma 92. pants noteic, ka pierādījumi ir ziņas, uz kuru pamata tiesa nosaka tādu faktu esamību vai neesamību, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā.

Ņemot vērā celtās prasības priekšmetu, proti, /Nosaukums C/ iespējamu sadarbību arKambodžas uzņēmumu /Nosaukums D/ un Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/ 2017. gadā, prasītājas pieprasītā informācija par visiem /Nosaukums C/ veiktajiem darījumiem un sadarbības partneriem laika periodā no 2016. gada12. oktobra līdz 2019. gada 15. jūlijam, pārsniedz prasījuma robežas. Tāpat šāda informācija nenoliedzami var saturēt uzņēmuma komercnoslēpumu un citu personu personas datus, kura nebūtu attiecināma uz izskatāmo strīdu un lietā būtiskiem apstākļiem, taču tās atklāšana varētu aizskart citu tiesību subjektu likumiskās intereses.

Konstatējot, ka prasītāja lūdz pieprasīt informāciju no SEB bankas par konkrētu /Nosaukums C/ kontu, par kuru lietā ir iesniegta bankas izziņa, arī Civillietu tiesas kolēģija nekonstatē pamatu lūguma apmierināšanai.

Atzīstot prasītājas lūgumu par nepamatotu un noraidāmu nav pamata uzskatīt, ka lietas izskatīšanas gaitā būtu pārkāpts pušu līdztiesības princips un prasītāja būtu nepamatoti nostādīta nelabvēlīgākā stāvoklī. Atbildētāja iesniegtās banku izziņas pirmās instances tiesa, atbilstoši Civilprocesa likuma 93. panta pirmajai daļai, pamatoti pievienojusi lietas materiāliem, jo tās apstiprina atbildētāja izteiktos iebildumus par darījumu ar prasībā norādītajiem uzņēmumiem neesamību.

[12.3] Apelācijas sūdzībā norādīts, ka liecinieka /Persona C/ sniegtās liecības bijušas pretrunīgas un pirmās instances tiesa nav pienācīgi izvērtējusi šo pretrunu nozīmi, pārkāpjot pierādījumu brīvas vērtēšanas principu. Proti,uz tiesas uzdoto jautājumu par /Nosaukums C/ sadarbību ar Kambodžas uzņēmumu liecinieks atbild, ka neatceras vai bijusi sadarbība ar kādu Kambodžas uzņēmumu. Savukārt uz tiesas precizētu jautājumu, norādot konkrētu uzņēmuma nosaukumu, liecinieks norāda, ka neatminas, bet iespējams ir dzirdējis šo uzņēmumu (/Nosaukums D/). Šī liecība liecina par to,liecinieks nedz apstiprina, nedz noliedz /Nosaukums C/ sadarbību ar Kambodžas uzņēmumu /Nosaukums D/, tādējādi konkrētais apstāklis netika noskaidrots.

Tāpat uz prasītāja uzdoto jautājumu vai liecinieks pazīst /Persona H/ tiek norādīts, ka, nē, neatminas šo personu. Taču no lietā esošajiem materiāliem izriet, ka 2023. gada decembrī ir notikusi e-pastu saziņa starp liecinieku un /Persona H/, kurā liecinieks min uzņēmumus ar kuriem /Nosaukums C/ bija notikusi sadarbība, tostarp tiek minēts Gruzijas uzņēmums /Nosaukums E/, ar piebildi:*"ar šo neveicām darījumus, bet uzturējām kontaktu."* 2025. gada 11. jūnija tiesas sēdē liecinieks, sniedzot liecību, minēto uzņēmumu vairs neatcerējās, taču vienlaikus norādīja, ka iespējams ir dzirdējis.

No lietā iesniegtās bijušā /Nosaukums B/ valdes locekļa /Persona H/ (/E-Pasts /) un liecinieka /Persona C/ (/E-Pasts /) 2023. gada 15.-19. decembra e-pasta sarakstes redzams, ka liecinieks norādījis ar kurām kompānijām, strādājot /Nosaukums C/, ir slēgti darījumi. Attiecībā uz Gruzijas uzņēmumu /Nosaukums E/ liecinieks norādījis –*"Ar šo neveicām darījumus, bet uzturējām kontaktu"*.

[12.3.1] Civillietu tiesas kolēģija par pamatotu atzīst apelācijas sūdzībā norādīto, ka pārsūdzētajā spriedumā nav sniegts vērtējums liecinieka liecībām.

Vienlaikus, noklausoties2025. gada 11. jūnija tiesas sēdē liecinieka /Persona C/ sniegtās liecības [tiesas sēdes audioieraksts 1:15:20 līdz 1:41:10] un tās novērtējot, Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā tajās nav saskatāmas pretrunas.

Liecinieks apstiprināja, ka abi prasītājas norādītie uzņēmumi viņam nav zināmi (neatceras tādus), kā arī, atbildot uz prasītāja pārstāvja uzdoto jautājumu, apstiprināja, ka /Nosaukums C/ sadarbojās ar tiem uzņēmumiem, kurus pats liecinieks bija atradis, un cits avots potenciālo klientu ieguvei /Nosaukums C/ nebija. Proti, liecinieks pats meklēja klientus un starp šiem klientiem nav bijuši prasītājas norādītie uzņēmumi.

Apstāklis, ka liecinieks norādīja, ka neatceras prasītājas norādītos uzņēmumus, kā arī /Persona H/, Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā neliecina par to, ka liecinieka sniegtās liecības ir pretrunīgas, jo šajā gadījumā jāņem vērā apstāklis, ka kopš liecinieka nodarbinātības /Nosaukums C/ līdz liecību sniegšanai ir pagājuši vairāk kā pieci gadi, kā arī to, ka liecinieks ieņēma pārdošanas speciālista asistenta amatu un darba pienākumu veikšanai viņam bija regulāra sarakste ar daudziem uzņēmumiem un personām.

[12.3.2] Civilprocesa likuma 105. panta pirmā daļa noteic, ka liecinieks ir persona, kurai zināmi fakti, kas attiecas uz lietu, un kuru tiesa izsaukusi uz tiesas sēdi. Liecinieku var nopratināt vienīgi par šajā lietā noskaidrojamiem faktiem (panta ceturtā daļa).

Ņemot vērā, ka prasītājas norādītie it kā pārkāpumi no atbildētāja puses bija 2017. gadā, savukārt liecinieks darba attiecības /Nosaukums C/ uzsāka 2019. gada 18. februārī, nav nekāda ne tiesiska, ne faktiska pamata izdarīt secinājumus, ka prasītāja ar liecinieka liecībām spētu pierādīt tādus faktus, kas lietā ir nozīmīgi un var novest pie prasības apmierināšanas.

[12.4] Pirmās instances tiesa atzinusi, ka kopš 2017. gada 24. janvāra, kad /Nosaukums B/ kā tās dalībniece pievienojās Līgumam, tas var tikt vērtēts kā komercdarījums Komerclikuma izpratnē. Konstatējot, ka pretenzijas par Līguma 4.5. punkta pārkāpumu atbildētājam nosūtītas pēc Komerclikuma 406. pantā noteiktā 3 gadu termiņa, pirmās instances tiesa atzinusi, ka lietā iestājies noilgums, kas ir patstāvīgs pamats prasības noraidīšanai.

Apelatore nepiekrīt pirmās instances tiesas secinājumam, ka Līgums uzskatāms par komercdarījumu un tādēļ piemērojams 3 gadu noilguma termiņš. Norāda, ka Līgums sākotnēji noslēgts starp fiziskām personām un nav bijis komercdarījums. Vēlāka komersanta pievienošanās līgumam vai cesijas līguma noslēgšana nemaina līguma civiltiesisko raksturu. Civillikums neparedz darījuma "pārkvalificēšanu" par komercdarījumu. Tādēļ konkrētajā lietā piemērojams vispārējais 10 gadu noilguma termiņš, un prasījums nav noildzis.

[12.4.1] Atbilstoši Komerclikuma 388. pantam komercdarījumi ir komersanta tiesiskie darījumi, kas saistīti ar komercdarbību.

No minētās tiesību normas izriet divi obligāti kritēriji: vismaz viena puse ir komersants; darījums ir tieši saistīts ar komercdarbību (preču apriti, pakalpojumu sniegšanu, uzņēmējdarbības organizēšanu u.tml.). Proti, tiesiskais darījums ir komercdarījums, ja tā dalībnieks ir komersants un darījums ir saistīts ar viņa veikto komercdarbību peļņas gūšanas nolūkos.

Savukārt sabiedrības dalībnieku (akcionāru) līgums ir civiltiesisks līgums, kuram piemērojamas vispārējās civiltiesību normas par līguma noslēgšanu, spēkā esamību, izbeigšanu utt. Proti, šādam līgumam ir saistību tiesību, nevis organizatoriska līguma (piemēram, kapitālsabiedrības statūti) raksturs *(sk.* A.Strupišs. *Kapitālsabiedrības dalībnieku savstarpējo attiecību tiesiskais pamats. Jurista Vārds, 07.04.2009., Nr. 14/15 (557/558);* J. Bogdasarovs. *Akcionāru līguma loma kapitālsabiedrības pārvaldē. Jurista Vārds, 22.03.2011., Nr. 12 (659);* L. Rasnačs. *Tiesības piedalīties kapitālsabiedrības pārvaldē un apstrīdēt dalībnieku sapulču lēmumus. Jurista Vārds, 22.07.2014., Nr. 28 (830)).*

Atbilstoši Civillikuma 1412. pantam par tiesiska darījuma priekšmetu var būt tiklab darbība, kā arī atturēšanās no tās, un tiklab darbība, kuras mērķis ir nodibināt vai atdot lietu tiesību, kā arī darbība ar kādu citu mērķi. Tas nozīmē, ka par dalībnieku līguma priekšmetu var būt jebkas, kas saistīts ar sabiedrību vai dalībniekam piemītošo tiesību un pienākumu izmantošanu un kas nav pretrunā vispārējiem Civillikuma noteikumiem par tiesiska darījuma atzīšanu un spēkā esamību.

Sabiedrības dalībnieku līgums parasti regulē dalībnieku savstarpējās tiesības un pienākumus; pārvaldības jautājumus; balsošanas kārtību; finansēšanu; konkurences ierobežojumus; pienākumus sabiedrības attīstības veicināšanā u.c.. Šāds iekšējo attiecību regulējums pats par sevi nav saimnieciskas aprites darījums, jo regulē sabiedrības iekšējo pārvaldību un sadarbību, nevis preču/pakalpojumu apriti.

Kā jau tika norādīts, dalībnieku līgumam ir saistību tiesību raksturs un tas ir saistošs vienīgi līdzējiem, kuriem atbilstoši Civillikuma 1587. pantam tas ir jāpilda, ja vien nepastāv šķēršļi šā līguma spēkā esamībai. Turklāt šāds līgums nekļūst par daļu no sabiedrības korporatīvās pārvaldes dokumentiem (kā, piemēram, statūti un dibināšanas līgums), un nav saistošs daļu ieguvējiem, sabiedrībai un dalībniekiem, kas nav pievienojušies šim līgumam *(sk.* A.Strupišs. *Kapitālsabiedrības dalībnieku savstarpējo attiecību tiesiskais pamats. Jurista Vārds, 07.04.2009., Nr. 14/15 (557/558);* J.Bogdasarovs. *Akcionāru līguma loma kapitālsabiedrības pārvaldē. Jurista Vārds, 22.03.2011, Nr. 12 (659)).*

[12.4.2] Atbilstoši Līguma 1. punktam dalībnieks Nr. 1 (/Persona B/) un dalībnieks Nr. 2 (/Persona A/) savstarpēji vienojas par dalībnieka Nr. 2 lomu sabiedrības attīstības un izaugsmes veicināšanai, kā arī abpusējiem pienākumiem un tiesībām sabiedrības pārvaldē un finanšu jautājumu kārtošanā. Līguma D punktā norādīts, ka līgums noslēgts ar mērķi, lai atbalstītu dalībnieka Nr. 2 biznesa idejas un motivētu viņu iesaistīties sabiedrības izaugsmē, ņemot vērā, ka 10% sabiedrības kapitāla daļas reģistrētas uz viņa vārda.

No minētā līguma nepārprotami izriet, ka tas slēgts starp divām fiziskām personām – /Persona B/ un /Persona A/ (sabiedrības dalībniekiem) un neviena no pusēm darījuma slēgšanas brīdī nebija komersants. No kā secināms, ka Līguma noslēgšanas mērķis nebija radīt tiesisko stabilitāti un noteiktību komerctiesiskajā apgrozībā, bet noregulēt jautājumus par sabiedrības attīstību un sabiedrības dalībnieku savstarpējām attiecībām, tiesībām un pienākumiem.

Nav strīda, ka 2017. gada 24. janvārī /Nosaukums B/ kā tās dalībniece pievienojās Līgumam.

Tāpat nav strīda, ka /Nosaukums B/ kā komercreģistrā ierakstīta kapitālsabiedrība atbilstoši Komerclikuma 1. panta pirmajai daļai bija komersants, kurš var veikt gan komercdarbību (Komerclikums 1. panta otrā daļa), gan saimniecisko darbību (Komerclikums 1. panta trešā daļa).

Lai gan /Nosaukums B/ bija reģistrēta komercreģistrā un veica komercdarbību, konkrētajā gadījumā nav piemērojami Komerclikuma406. pantanoteikumi, kas noteic triju gadu noilguma termiņu no komercdarījuma izrietošiem prasījumiem, jo prasījuma pamatā nav /Nosaukums B/ veiktā komercdarbība, bet gan starp sabiedrības dalībniekiem noslēgtais Līgums, kas regulēsabiedrības dalībnieku savstarpējās attiecības, tiesības un pienākumus, tajā skaitā konkurences ierobežojumu.

Līdz ar to konkrētai prasībai ir piemērojams vispārējais Civillikuma 1895. pantā noteiktais desmit gadu noilguma termiņš, kurš uz prasības celšanas brīdi nav iestājies.

[12.4.3] Neapstrīdot atbildētāja viedokli, ka komerctiesību normu piemērošana ir arī tajos gadījumos, kur tikai viena puse ir komersants (Komerclikuma 389. pants), Civillietu tiesas kolēģija norāda, ka atbilstoši Komerclikuma 388. pantam komercdarījumi ir komersanta darījumi, kurus tas noslēdzis savas komercdarbības ietvaros un kas ir vērsti uz darbību nolūkā gūt peļņu.

Tādējādi ikviens prasījums, kura īstenošana pēc satura atbilst Komerclikuma 1. panta otrajā daļā definētajam komercdarbības jēdzienam, t.i., ir vērsts uz peļņas gūšanu, ir pakļauts Komerclikuma 406. panta tvērumam.

Strīdus tiesiskās attiecības izskatāmajā lietā izriet nevis no komercdarījuma, bet gan no civiltiesiska līguma.

Norādītajos apstākļos par kļūdainu un likumam neatbilstošu atzīstams pirmās instances tiesas secinājums, ka kopš 2017. gada 24. janvāra, kad /Nosaukums B/ kā tās dalībniece pievienojās Līgumam, tas var tikt vērtēts kā komercdarījums Komerclikuma izpratnē.

[12.5] Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka lietā nav konstatējami apstākļi, kas pierādītu Līguma 4.5. punkta pārkāpumu no atbildētāja puses, kas savukārt būtu par pamatu līgumsoda piedziņai, līdz ar to prasība nav pamatota un ir noraidāma.

[13] Noraidot prasību, atbilstoši Civilprocesa likuma 140. panta sestajai daļai, atceļams ar Zemgales rajona tiesas tiesneses 2022. gada 15. novembra lēmumu piemērotais prasības nodrošinājums.

[14] Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu, ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos apstākļus, tās secinājumi balstīti uz abu pušu norādīto apstākļu pārbaudi un lietā iegūto pierādījumu novērtējumu to kopumā. Pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka ar lietā iesniegtajiem pierādījumiem nav apstiprinājies Līguma 4.5. punkta pārkāpums no atbildētāja puses, kas būtu par pamatu līgumsoda atlīdzināšanas pienākumam, taču kļūdījusies juridiskajā novērtējumā attiecībā uz komercdarījuma būtiskajām pazīmēm.

[15] Noraidot prasību prasītājai tiesāšanās izdevumi nav atlīdzināmi.

[16] Atbilstoši Civilprocesa likuma 44. panta trešajai daļai, ja prasība noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja par labu atbildētājam.

Atbildētājam lietas izskatīšanas gaitā radušies ar lietas vešanu saistītie izdevumi par juridiskās palīdzības sniegšanu civillietā 3085,50 EUR, ko apliecina zvērinātu advokātu biroja Rode & Partneri 2025. gada 29. aprīļa rēķins Nr. 101/25, 2025. gada 26. jūnija rēķins Nr. 147/25, 2025. gada 21. novembra rēķins Nr. 281/25 un maksājumu uzdevumi par rēķinu apmaksu.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 44. panta pirmās daļas 1. punkta b) apakšpunktam atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai prasībās, kurām ir mantisks raksturs un kurās prasības summa ir no 8501 EUR līdz 57 000 EUR, — to faktiskajā apmērā, tomēr ne vairāk par 2850 EUR,

Ievērojot minēto, no prasītājas atbildētāja labā piedzenami ar lietas vešanu saistītie izdevumi 2850 EUR.

[17] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195. pantu nosakāmas atbildētāja tiesības no sprieduma spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt likumiskos 6 % gadā no piedzītās summas, t.i., 2850 EUR, ņemot vērā Civillikuma 1763. pantā noteikto, ka procentu pieaugums apstājas, sasniedzot piedzītās summas lielumu.

[18] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39. panta pirmās daļas 5. punktu, 40. panta pirmo daļu (likuma redakcijā līdz 2025. gada 31. martam), Civilprocesa likuma pārejas noteikumu 185. punktu un Ministru kabineta 2022. gada 11. janvāra noteikumu Nr. 20 “Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu aprēķināšanas kārtība”, kas bija spēkā līdz 2025. gada 31. martam, 5., 14. un 15. punktu, no prasītājas valsts ienākumos piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 9 EUR, kas saistīti ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu atvasinājumu izgatavošanu, piegādāšanu un izsniegšanu.

[19] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu prasītājai nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 432.– 434. pantu, Civillietu tiesas kolēģija

**nosprieda**

/Nosaukums A/ prasību pret /Persona A/ par līgumsoda piedziņu – noraidīt.

Atcelt ar Zemgales rajona tiesas tiesneses 2022. gada 15. novembra lēmumu lietā piemēroto prasības nodrošinājumu, ar kuru /Struktūrvienība/ zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /Numurs/ ierakstīta ķīlas tiesību atzīme uz atbildētājam piederošo 1/3 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Adrese /, kadastra numurs /Kadastra numurs/.

Piedzīt no /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr. /Reģistrācijas numurs/, /Persona A/, personas kods /Personas kods /, labā ar lietas vešanu saistītos izdevumus 2850 EUR (divi tūkstoši astoņi simti piecdesmit*euro)*.

Samaksa veicama AS SEB Banka kontā Nr. /konta numurs/, vai

AS Swedbank kontā Nr. /konta numurs/.

Noteikt atbildētājam tiesības no prasītājas par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt likumiskos 6 % gadā no piedzītās summas, t.i., no 2850 EUR, ņemot vērā Civillikuma 1763. pantā noteikto, ka procentu pieaugums apstājas, sasniedzot piedzītās summas lielumu.

Piedzīt no /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr. /Reģistrācijas numurs/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 9 EUR (deviņi*euro*), Samaksa veicama Tiesu administrācijas, reģistrācijas Nr. 90001672316, kontā Nr. LV51TREL2190458019000, BIC kods TRELLV22, iemaksas mērķis: EKK 21499, dati personas vai lietas identificēšanai.

Noteikt, ka spriedums izpildāms labprātīgi 10 (desmit) dienu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Dokuments, kas apstiprina tiesas izdevumu samaksu valsts labā, iesniedzams Zemgales apgabaltiesas kancelejā, sprieduma labprātīgai izpildei noteiktajā termiņā.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 (trīsdesmit) dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Senāta Civillietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Zemgales apgabaltiesā.

Iesniedzot kasācijas sūdzību samaksājama drošības nauda 300 EUR (trīs simti *euro)*, šādā kontā saņēmējs: Augstākā tiesa, reģistrācijas Nr. 90000068892, konta Nr. LV83TREL8280010000000, saņēmēja iestāde: Valsts kase, iemaksas mērķis: F22010010, dati personas vai lietas identificēšanai.

Tiesnese referente I. Casno

Tiesnese A. Misiuna

Tiesnesis A. Sniedzītis

Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu. Dokumenta oriģināls glabājas Tiesu informācijas sistēmā.